

и още на много други мѣста. Въ много у тия градове имало дубровничане търговци, които не малко сѣ помагале за разпространяване-то на католичество-то. Новопопатоличени-тѣ биле все богумили. Но кѣмъ свѣршване-то на 17-я вѣкъ и католичество-то въ Мизия се свѣршило. Слѣдъ като прѣзъ 1683 год. турци-тѣ обсадили Виена, а австрийци-тѣ и поляци-тѣ имъ надвиле, па заедно съ венециане-тѣ захванале да нападатъ на Турция, бѣлгаре-тѣ си помислиле, че е настанало врѣме да възстанѣтъ и да се освободѣтъ отъ турска-та властъ; тѣ вече се и приготвили, а архиепископъ-тъ Петръ Парчевичъ ходилъ да моли австрийци-тѣ и поляци-тѣ да помогнатъ за да се освободи отечество-то му отъ турци-тѣ. Нѣ бѣлгаре-тѣ нищо не могле да сторѣтъ, защото католици-тѣ и православни-тѣ не могле да се сѣгласѣтъ. Когато прѣзъ 1688 г. австрийци-тѣ превзеле Бѣлградъ, турци-тѣ разбили възстанници-тѣ отъ Чипоровецъ и околностъ-та му, предвождани отъ Георги и Богданъ Пѣячевичи (чипоровчане); слѣдъ това турци-тѣ сѣвѣршено ограбили и опустошили града Чипоровецъ съ околни-тѣ села. Всички-тѣ чипоровчане биле избити; избавиле се само ония, които могле да побѣгнатъ. Между побѣгнали-тѣ биле и архиепископи-тѣ Петръ Парчевичъ и Ст. Княжевичъ, както и нѣкои по-лични домородства въ Чипоровецъ. Побѣгнали-тѣ отишле въ Австрия. Въ това врѣме софийски *католически архиепископъ* билъ Стефанъ Княжевичъ, а софийски *православенъ митрополитъ* билъ Петръ Михайловъ. Подиръ това, като имале прѣдъ видъ, че бѣлгаре-тѣ католици сѣ едновѣрци съ неприятели-тѣ имъ австрийци и поляци, турци-тѣ захванале на всѣкъде да ги гонѣтъ, притѣсняватъ и убиватъ, — а за това не малко ги подсторвале и грѣцки-тѣ владици, та нѣкои отъ бѣлгаре-тѣ католици въ Мизия приеле православна-та, а други — мохамеданска-та вѣра. И така, свѣршило се и забравило се католичество-то съ двѣ тѣ му архиепископии и една епископия въ Мизия; изгубиле се и забравиле се нѣкогашни-тѣ богумили, отъ които останале само нѣколко села между Никополъ и Свѣщовъ. Нѣ и тѣ, безъ никакво покровителство, гонени и преслѣдвани отъ православни-тѣ си еднородци, па и отъ турци-тѣ, като имъ дотегнѣло, поискале да приематъ православна та вѣра. Заради това, около начало-то на тоя вѣкъ, тѣ се отнесле до търновския владика